

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **BioBeauty s. r. o.**, se sídlem U Pazderek 228/15, Praha 8, zastoupena Mgr. Vladimírem Řezníčkem, advokátem se sídlem Žatecká 41/4, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2020, č. j. SZPI/CL142-15/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 6 A 1/2021-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2020, č. j. SZPI/CL142-8/2020, uznala Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze (dále jen „správní orgán prvního stupně“), žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků – přestupku podle § 17 odst. 1 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), a podle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) téhož zákona. V souladu s absorpční zásadou dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve

výši 200 000 Kč podle ustanovení § 17f písm. d) zákona o potravinách a také povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedených přestupků se žalobkyně dopustila tak, že (1) v období od 16. 3. 2020 do 23. 3. 2020 ve svém sídle porušila povinnost podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách, neboť neoznámila v listinné nebo elektronické podobě zahájení výkonu předmětu činnosti nejpozději v den, kdy tato skutečnost nastala, příslušnému orgánu dozoru, ačkoliv byla provozovatelkou e-shopu s doplňky stravy na webové stránce www.biobeauty.cz; a (2) dne 19. 3. 2020 na svých webových stránkách www.biobeauty.cz porušila povinnost stanovenou v článku 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. 10. 2011 (dále jen „nařízení č. 1169/2011“), neboť na této webové stránce pod kategorií „zdraví“ a podkategorií „koronavirus“ nabízela k prodeji doplňky stravy EnergyFlavocel, EnergyImunosan, OroVerdeSangre de Drago/Dračí krev, přičemž uváděním doplňků stravy v podkategorii „koronavirus“ byla těmto doplňkům připisována vlastnost umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit. Jednalo se o léčebné tvrzení, které evokovalo vyléčení tohoto virového onemocnění prostřednictvím těchto doplňků.

[3] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. SZPI/CL142-15/2020, změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že zúžila rozsah přestupku podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách pouze na dva doplňky stravy (Energy Imunosan a Oro Verde Sangre de Drago/Dračí krev). Dále změnila část výroku I. prvostupňového rozhodnutí tak, že uloženou pokutu ve výši 200 000 Kč snížila na 140 000 Kč, a současně změnila i výrok II. prvostupňového rozhodnutí v části upravující celkovou částku, kterou je žalobkyně povinna uhradit, z částky 201 000 Kč na částku 141 000 Kč. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. Tím, že žalobkyně vytvořila na svých webových stránkách v kategorii „zdraví“ podkategorii „koronavirus“, ve které nabízela k prodeji doplňky stravy, působila na průměrného spotřebitele a na jeho rozhodování o nákupu. Nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že žalovaná překročila meze správního uvážení, jestliže uvedla, že *„tvrzení zneužívala přímo pojem coronavirus.“* a že *„obviněný tak přímo nabádal spotřebitele ochromené strachem z neznámé situace a z obavy o jejich zdraví ke koupi doplňku stravy“* (str. 13 napadeného rozhodnutí). Žalovaná tím podle soudu hodnotila povahu a závažnost přestupku. Ani uloženou pokutu městský soud neshledal nepřiměřenou. Připomněl, že se ukládání pokut odehrává ve sféře diskrece správního orgánu, v zákonem vymezených mezích, které žalovaná v napadeném rozhodnutí nepřekročila. Pokud žalobkyně namítala, že od svého jednání upustila již před kontrolou a v průběhu řízení spolupracovala, je taková skutečnost při hodnocení výše trestu okrajová; nadto z obsahu správního spisu plyne, že upuštění od jednání následovalo časově až po doručení oznámení o zahájení kontroly žalobkyni. Městský soud proto uzavřel, že žaloba není důvodná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Soud nesprávně posoudil právní otázku, zda jednáním stěžovatelky došlo k uvádění tzv. léčebných tvrzení ve smyslu čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 či nikoliv. Stěžovatelka je přesvědčena, že prosté uvedení slova „koronavirus“ v záložce na webových stránkách není automaticky porušením nařízení č. 1169/2011, protože nejde o léčebné tvrzení. Vždy je potřeba zkoumat kontext konkrétního sdělení a nikoliv pouze vyhledávat „závadná slova“. Stěžovatelka mimo pojmenování kategorií neuvedla jakákoli další tvrzení ani údaje, kterými by připisovala uvedeným doplňkům stravy vlastnosti umožňující zabránit, zmírnit nebo vyléčit nemoc, pouze vytvořila „technickou podkategorii“. Městský soud vůbec nebral v potaz, že spolu s kategorií „zdraví“ bylo v levé liště webových stránek stěžovatelky mnoho jiných a že se podkategorie „koronavirus“ objevila až po kliknutí na kategorii „zdraví“, navíc jako jedna z mnoha podkategorií. Podkategorie „koronavirus“ nebyla viditelná při přístupu na hlavní stránku a slovo „koronavirus“ stěžovatelka nepoužila ani v žádném reklamním sdělení. Městský soud kombinací záložek „zdraví“ a „koronavirus“ aktivně dotvořil argumentaci žalované, protože mu muselo být zřejmé, že přístup žalované je nepřiměřený. Namísto toho, aby se zabýval přezkumem závěrů žalované, prakticky ve všem se s nimi ztotožnil.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že přestože takový závěr nemá oporu ve správním spisu, žalovaná došla k závěru, že zařazení doplňků stravy do podkategorie „koronavirus“ evokovalo vyléčení nemoci, a zároveň hodnotila, v jaké intenzitě, jakým způsobem a v jakém rozsahu byli zasaženi spotřebitelé. Stěžovatelka na svých webových stránkách netvrdila, že doplňky stravy onemocnění vyléčí. Pokud jde o vliv na spotřebitele, žalovaná překročila meze správního uvážení, jestliže posuzovala možný vliv na spotřebitele, aniž prováděla konkrétní šetření či dokazování. Závěry o zneužívání pojmu „koronavirus“ a nabádání spotřebitelů nemají oporu v objektivních zjištěních zaznamenaných ve správním spisu.

[8] Podle stěžovatelky měl městský soud přezkoumat rozsah škodlivého účinku jejího jednání, na které správní orgány nenahlížely objektivně a uložily jí zjevně nepřiměřený trest. Žalovaná i správní orgán prvního stupně zohlednily polehčující a přitěžující okolnosti pouze formálně a povrchně. Jestliže žalovaná přihlédla k dobrovolnému upuštění od protiprávního jednání stěžovatelky při stanovení výše pokuty, stěží si lze představit, o jaké výši pokuty by žalovaná uvažovala bez existence takové polehčující okolnosti. Naopak přitěžující okolností stěží může být přímo naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku, tedy uvádění léčebných tvrzení. Pokud jde o upuštění stěžovatelky od protiprávního jednání, žalovaná nesprávně vyhodnotila, kdy k němu došlo, protože dávala souvislost mezi doručením oznámení o zahájení kontroly a kontrolou, která proběhla tentýž den odpoledne, a podkategorie „koronavirus“ se v té době již na webových stránkách nenacházela.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozsudek městského soudu i obě rozhodnutí správních orgánů jsou v souladu s právními předpisy, a kasační stížnost

proto navrhla zamítnout. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje námitky, které žalovaná ve svém rozhodnutí již vypořádala, čemuž přisvědčil i městský soud.

[10] Pokud jde o zákaz uvádění léčebného tvrzení, je bezpředmětné, zda je takovým tvrzením jedno slovo či celé věty. Žalovaná dlouhodobě uplatňuje praxi, že za léčebné tvrzení lze považovat také názvy kategorií internetových lékáren (obchodů). Ona riziková slova byla však žalovanou posouzena v celém kontextu. Předně bylo jednání stěžovatelky prokázáno krátce po prvním vyhlášení nouzového stavu v České republice a v této době neexistovalo mnoho relevantních informací o koronaviru a onemocnění Covid-19. Adresátem závadného tvrzení tak byla zvláště zranitelná skupina spotřebitelů, kteří z důvodů obav z nakažení hledali podpůrné prostředky pro prevenci nebo léčbu nemoci. Přístup spotřebitelů k nabídce byl v té době intuitivní a nenáročný. Není pravdou, že městský soud aktivně dotvořil argumentaci o kombinaci záložek „zdraví“ a „koronavirus“, soud pouze akceptoval názor žalované. K námitce stěžovatelky, že soud nebral v potaz množství jiných záložek, mezi kterými byly také „zdraví“ a posléze „koronavirus“, žalovaná uvedla, že taková námitka nebyla uplatněna ve správní žalobě. Navíc tato skutečnost podle ní není rozhodná.

[11] Žalovaná nesouhlasí ani s tím, že by pro závěr o porušení zákazu uvádění léčebných tvrzení nebyla opora ve správním spisu. Skutková tvrzení ohledně záložek „zdraví“ a „koronavirus“ uvedených na webových stránkách stěžovatelky nebyla v řízení před správními orgány nijak rozporována, rozporováno bylo pouze právní posouzení. Závěry žalované o vlivu léčebného tvrzení na spotřebitele byly výsledkem zhodnocení skutkového stavu na základě provedených zjištění vycházejících ze správního spisu a nebylo k nim potřeba další šetření nebo dokazování.

[12] Správní orgány podle žalované zkoumaly závažnost protiprávního jednání zevrubně a přihlédly ke všem podstatným okolnostem. Přestože byla závažnost vyhodnocena jako vyšší, pokuta uložená napadeným rozhodnutím dosahuje pouhých 0,28 % horní hranice trestní sazby, a má tak zejména preventivní charakter; nelze ji proto vnímat jako nepřiměřenou. Samotné upuštění od protiprávního jednání nepovažuje za vhodné zohlednit jako polehčující okolnost, protože stěžovatelka měla časový prostor k odstranění názvu „koronavirus“, a to mezi tím, kdy se prokazatelně dozvěděla o plánované kontrole, a samotným provedením kontroly. Pokud stěžovatelka uvádí, že došlo k dvojímu přičítání téhož, jde o novou námitku, kterou neuplatnila ve správní žalobě. Nic ze skutečností, ke kterým žalovaná přihlédla, není skutkovou podstatou přestupku podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011, a proto k dvojímu přičítání nedošlo.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Zásadní spornou otázkou je v daném případě to, zda zařazení potravin na webových stránkách stěžovatelky do kategorie „zdraví“ a podkategorie „koronavirus“ je léčebným tvrzením.

[16] Ustanovení čl. 7 odst. 1 písm. a) směrnice 1169/2011 uvádí, že *informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potravin a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.*

[17] Podle čl. 7 odst. 3 směrnice č. 1169/2011 je léčebným tvrzením informace o potravině, *která jí připisuje vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, nebo která na takové vlastnosti odkazuje. Léčebná tvrzení jsou zakázána.*

[18] Informací o potravině je podle čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 1169/2011 *informace týkající se potravin zpřístupněné konečnému spotřebiteli prostřednictvím etikety, jiného průvodního materiálu nebo jinými prostředky, včetně nástrojů moderních technologií nebo slovního sdělení.*

[19] Čl. 3 odst. 1 směrnice č. 1169/2011 pak stanoví, že *poskytování informací o potravinách usiluje o vysokou úroveň ochrany zdraví a zájmů spotřebitelů poskytnutím základu, který konečnému spotřebiteli umožní informovaný výběr potravin a jejich bezpečné použití, se zvláštním ohledem na zdravotní, hospodářská, environmentální, sociální a etická hlediska.*

[20] Nejvyšší správní soud již dříve připomněl, že je „*obecným cílem potravinového práva poskytovat spotřebitelům povědomí, které jim umožní informovaně vybírat potraviny, které konzumují, a zabránit jakýmkoli praktikám, které je mohou uvést v omyl. Smyslem tohoto nařízení, od kterého ani při výkladu zákazu léčebných tvrzení nelze odhlédnout, je tedy nepochybně chránit spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na nepravdivých a zavádějících informacích. Léčebná tvrzení jsou obecně zakázána, neboť typově představují nejrizikovější skupinu tvrzení*“ (rozsudek ze dne 27. 2. 2023, č. j. 8 As 212/2021-53).

[21] Světová zdravotnická organizace dne 11. 3. 2020 vyhlásila epidemii koronaviru SARS-CoV-2 za globální pandemii. O den později vláda vyhlásila pro území České republiky nouzový stav z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu této nákazy. Protiprávní jednání stěžovatelky bylo prokázáno dne 19. 3. 2020, pojmenování podkategorie na stěžovatelčině e-shopu tedy bezprostředně navazovalo na tyto události. V době, kdy se coronavirus masivně šířil po celém světě, aniž by o něm nebo o ochraně před ním byly dostatečné informace, vyhledávali spotřebitelé ze strachu z nákazy jakékoli prostředky ochrany.

[22] „Zdraví“ a „koronavirus“ nemohly být proto názvy pouze technických podkategorií, protože samy o sobě v té době nesly pro průměrného spotřebitele širší význam. Význam bezprostředního ohrožení zdraví a života, a to způsobem, o němž

existovalo jen málo objektivních informací dokonce i ze strany zdravotnických a lékařských autorit. Posuzované jednání a jeho vliv na chování spotřebitele je proto třeba hodnotit tehdejší optikou. To, co se ze současných hledisek a při současném stavu poznání této nemoci může jevit jako přehnaná obava o vlastní život a zdraví či dokonce hysterie, je s ohledem na tehdejší situaci pochopitelným jednáním spotřebitele.

[23] Pokud průměrný spotřebitel na webových stránkách stěžovatelky rozklíkl kategorii „zdraví“ a následně podkategorii „koronavirus“, oprávněně mohl očekávat, že výrobky zde uvedené budou mít souvislost se zdravím a „koronavirem“. Stěžovatelka si při rozhodování, jak pojmenovat tyto kategorie, musela být vědoma toho, že tím připisuje potravinám v nich uvedených určité vlastnosti. Těžko si lze představit, že by v kategorii „zdraví“ spotřebitel hledal něco jiného než potraviny spojené se zdravím, tedy zdraví ovlivňující, a v podkategorii „koronavirus“ něco jiného než potraviny spojené s koronavirem, tedy působící na nemoc s ním spojenou. Spojení slov „zdraví“ a „koronavirus“ nepochybně implikuje uzdravení, resp. uzdravování, zmírnění nebo zabránění nemoci Covid-19.

[24] Podle bodu 51 preambule směrnice č. 1169/2011 by navíc *„pravidla o poskytování informací o potravinách [...] měla být schopna přizpůsobovat se rychle se měnícímu společenskému, hospodářskému a technologickému prostředí.“* Kategorie „koronavirus“ jako léčebné tvrzení by obstála sama o sobě, neboť v časovém kontextu spáchání přestupku šlo o konkrétní určení nemoci, o které měl průměrný spotřebitel málo informací, a tak i z pouhého zařazení potravin do této podkategorie mohl usuzovat, že mají léčebné vlastnosti. Samotné slovo „koronavirus“ v tehdejší době, tedy těsně po propuknutí světové pandemie, způsobovalo v průměrném spotřebiteli strach a obavy; pouhé uvedení tohoto slova tak ovlivňovalo rozhodování spotřebitelů o nákupu. Skutečnost, že byly obě kategorie (zdraví – coronavirus) spojeny, pouze spotřebitele utvrzovalo v jeho předpokladu, že uvedené potraviny mohou mít léčebný či zdraví ochraňující účinky. Není ani rozhodné, zda byly tyto kategorie zvýrazněny, doplněny, nebo dále inzerovány.

[25] Nejvyšší správní soud proto sdílí výklad i hodnocení městského soudu a neshledal v nich jakoukoliv nezákonnost.

[26] Pokud jde o skutkové závěry žalované, které podle stěžovatelky nemají oporu ve správním spisu, kasační soud připomíná, že k hodnocení hlediska průměrného spotřebitele jsou soudy a správní orgány zpravidla kompetentní i bez zadávání znaleckých posudků či zpracovávání průzkumů trhu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, ze dne 22. 1. 2014, č. j. 2 As 127/2012-43, nebo rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1998, *Gut Springenheide a Tusky*, C-210/96, EU:C:1998:369, body 31 a 32). Citovaná rozhodnutí sice posuzují pohled průměrného spotřebitele v kontextu klamavé reklamy či ochranných známek, stejný závěr se nicméně uplatní i v této věci. Jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná dostatečně odůvodnily své úvahy o tom, jak označení kategorií na spotřebitele mohlo působit. Z kontextu případu nevyplývá, že by bylo znalecké zkoumání potřeba, stěžovatelka navíc takový důkaz v řízení ani nenavrhla.

pokračování

[27] Při úvaze o okolnostech, za nichž byly přestupky spáchány, žalovaná uvedla, že „[p]ředmětná tvrzení zneužívala situace“ a že „[o]bviněný tak přímo nabádal spotřebitele ochromené strachem z neznámé situace“. Taková úvaha je věcí správního uvážení, a proto je její přezkum omezený. Stěžovatelka se domnívá, že uvedení slovního spojení „přímo nabádal“ je svévolí žalované, stejně jako považuje použití slova „zneužívání“ v kontextu jednání stěžovatelky jako daleko překračující možnosti správního uvážení. Pravdou ovšem zůstává, že se jedná o dvě slovní spojení použita žalovanou, která ovšem stěžovatelka vytrhává z původního kontextu. V rozhodnutí žalované je slovní spojení „zneužívala situace“ jasně spojeno s načasováním protiprávního jednání – v příslušné době stěžovatelka využila strachu spotřebitelů z nákazy k tomu, aby získala ekonomický prospěch. Přímým nabádáním žalovaná popisuje vliv na spotřebitele – pouhé slovo „koronavirus“ v názvu kategorie mohlo v době spáchání přestupků výrazně změnit jejich spotřebitelské chování a motivovat je ke koupi, ačkoliv v situaci před pandemií by takové jednání bylo z pohledu běžného spotřebitele iracionální. Ať už byla tato spojení přiléhavá či nikoli, zcela jistě nevybočovala z logické argumentace a nijak nepřekročila meze správního uvážení.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí také proti přiměřenosti uloženého trestu, nicméně její námitky jsou toliko obecné nebo teoretické. Správní orgány přihledly ke všem relevantním okolnostem případu a v řízení nevyšla najevo skutečnost, pro kterou by měla být uložená pokuta nepřiměřená.

[29] Brojí-li stěžovatelka proti zákazu dvojího přičítání, jde o námitku novou, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, a proto není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná.

[30] Nejvyššímu správnímu soudu nadto není zcela zřejmé, v čem stěžovatelka shledává jako nesprávné hodnocení, pokud jde o upuštění od protiprávního jednání. Ze správního spisu jasně vyplývá tato časová posloupnost: závadná tvrzení se nacházela na webových stránkách stěžovatelky dne 19. 3. 2020, ve stejný den odeslal správní orgán prvního stupně do datové schránky stěžovatelky oznámení o zahájení kontroly, které jí bylo doručeno dne 23. 3. 2020 v 10:47. V tentýž den odpoledne byla zahájena kontrola, během níž již ony kategorie na webových stránkách nebyly. Stěžovatelka uvádí, že žalovaná automaticky v její neprospěch relativizovala její úmysly a postup; ze správního spisu podle ní nelze dovodit, že by tvrzení stěžovatelky o důvodech a termínu provedení změny její webové stránky neodpovídaly skutečnosti. Stěžovatelka ovšem během celého řízení netvrdila, natož aby dokazovala, že ke změně označení kategorií došlo jindy než mezi doručením oznámení o zahájení kontroly a samotnou kontrolou. Z řízení proto jiný závěr, než že stěžovatelka od jednání upustila, až když se dozvěděla o zahájení kontroly, neplyne.

[31] Lze tedy uzavřít, že městský soud se v napadeném rozsudku zabýval všemi stěžovatelkou uplatněnými žalobními námitkami a vypořádal se s veškerou jí uplatněnou argumentací. Jeho závěry Nejvyšší správní soud hodnotí jako věcně správné, logické a přezkoumatelné a nic na tom nemění ani skutečnost, že v převážné míře „toliko“ potvrzují závěry správních orgánů.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu

pokračování

1 As 162/2022 - 43

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Ivo Pospíšilem v právní věci žalobkyně: **BioBeauty s. r. o.**, se sídlem U Pazderek 228/15, Praha 8, zastoupena Mgr. Vladimírem Řezníčkem, advokátem se sídlem Žatecká 41/4, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2020, č. j. SZPI/CL142-15/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 6 A 1/2021-35,

t a k t o :

Body 16 až 19 a první věta bodu 24 odůvodnění rozsudku ze dne 19. 4. 2023, č. j. 1 As 162/2022 - 39, správně znějí:

[16] Ustanovení čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011 uvádí, že *informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potravin a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.*

[17] Podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 je léčebným tvrzením informace o potravině, *která jí připisuje vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, nebo která na takové vlastnosti odkazuje. Léčebná tvrzení jsou zakázána.*

[18] Informací o potravině je podle čl. 2 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1169/2011 *informace týkající se potravin zpřístupněné konečnému spotřebiteli prostřednictvím etikety, jiného průvodního materiálu nebo jinými prostředky, včetně nástrojů moderních technologií nebo slovního sdělení.*

[19] Čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1169/2011 pak stanoví, že *poskytování informací o potravinách usiluje o vysokou úroveň ochrany zdraví a zájmů spotřebitelů poskytnutím základu, který konečnému spotřebiteli umožní informovaný výběr potravin a jejich bezpečné použití, se zvláštním ohledem na zdravotní, hospodářská, environmentální, sociální a etická hlediska.*

[24] Podle bodu 51 preambule nařízení č. 1169/2011 by navíc „*pravidla o poskytování informací o potravinách [...] měla být schopna přizpůsobovat se rychle se měnícímu společenskému, hospodářskému a technologickému prostředí.*“

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 19. 4. 2023, č. j. 1 As 162/2022 - 39, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobkyně a rozsudek doručil účastníkům řízení. Následně soud zjistil zjevnou nesprávnost v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku, spočívající v tom, že v bodech 16 -19 a bodě 24 je uvedena „směrnice č. 1169/2011“, ačkoliv správně se jedná o nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1169/2011.

[2] Podle § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti.

[3] V souladu s citovaným ustanovením ve spojení s § 120 s. ř. s. předseda senátu tímto usnesením opravil zřejmou nesprávnost v uvedených částech odůvodnění rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. dubna 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu